

Béresi Csilla

ESŐ

Végre elült a zaj.
Csönd van.
Szívemre, szótlán számra hull
csillag-reszketésű,
madártest-puhaságu
félszeg ének.

Ablakomon dobol az eső ujjaival,
ablakomra tapad fényes arcod,
arcod: a város
ablakomon szemed nedves ragyogása
szemed: utak tétova éneke
az esőben.

Állandó nyugalma vagy
e tavaszi estnek,
teli pohár viz.

Villanás vagy,
pillantásra is alig elviselhető
ütés szívemen.